

Hvad har osmannerne nogensinde gjort for os?

Et af de mest fordrejede kapitler i den islamiske stats historie, fra Rasul-Ullahs (saaws) tid frem til 1924, er perioden med islamisk styre under osmannerne i Balkan.

”Hvad var der i Grækenland før uafhængighedskrigen?” spørger læreren sine sjetteklassers elever. ”Fire hundrede års slaveri!” svares der i kor.

Dette reflektive svar angående islamisk osmannisk styre ville være det samme i stor set hver eneste skole i Grækenland. Dette er ikke overraskende, men det, som er en overraskelse, er, at dette svar kom fra tyrkiske børn.

Under et nyt program, som blev iværksat i dette akademiske år, er de græske undervisningsbøger blevet erstattet af bøger, der anvender græsk som et sekundært sprog. En svag forståelse af det græske sprog forårsagede ofte, at muslimske studenter var dårligt stillet på arbejdsmarkedet. Formålet med det nye program er at give minoritetsstudenter en håndgribelig adgang til at lære græsk. Det tager også børnenes tro og kultur mere i betragtning og anvender eksempler, som er mere genkendelige for dem. Fremgangsmåden er en drastisk ændring væk fra den hårde politik, som længe har overskygget forholdet mellem Grækenland og Tyrkiet, og som tre gange siden 1974 har været tæt på at føre til krig.

Bøger på tyrkisk, som gives til de græske muslimer, trykkes i Tyrkiet, men deres indhold skal først godkendes af den græske regering. Det samme gælder de græske bøger til den lille etniske græske minoritet beliggende i Tyrkiets største by, Istanbul. En mangel på gensidig aftale angående tekstbøgernes indhold førte imidlertid til, at minoritetsbørn i begge lande var nødsaget til at anvende udslidte kopier af udgaver, der var dateret helt tilbage til starten af 1970'erne.

Anvendelsen af disse gamle kopier, år efter år, har “forgiftet vores børn”, siger Cavit Ali Osman, som står i spidsen for en lærergruppe i den nordlige by, Komotini. “Græske lærere gav hvert år nye bøger, men vi havde ikke nogen, og vi var nødt til at lyve overfor børnene, angående hvorfor.” Men en bedring i det diplomatiske forhold afstedkom, at censorerne sidste år endelig godkendte nye bøger. Ændringer startede adskillige år siden, da uddannelseskomitéen reviderede den græske sjetteklassers historiebog og fjernede mange tydeligt anti-tyrkiske passager. Den gamle tekst drejede sig mest om beskrivelser af de osmanniske erobrere som uciviliserede barbarer, der var brutale overfor deres græske undersåtter.

Trods ændringerne i tekstbøgerne og nye sprogmæssige forbedringer, så indprenter de græske myndigheder stadig “fire hundrede års slaveri” i hovederne på børnene.

Selve arbejdet om at indoktrinere minoriteter i Balkan har fundet sted i de sidste 150 år. Da de nyformede stater Grækenland, Serbien, Rumænien og Bulgarien så på befolkninger, opdagede de, at de altid var i undertal i forhold til de naboliggende lande.

De kom frem til, at der boede folk i Balkan, som ikke havde en tilknytning til et bestemt land. Ungarere i Rumænien, rumænere i Bulgarien, bulgarere i Grækenland, grækere i Serbien osv. Hver eneste regering søgte at ændre disse minoriteter til loyale borgere ved at naturalisere og integrere dem, sprogmæssigt, skikmæssigt, historisk og nationalt.

Et klart eksempel ses i vlacherne. Vlacherne var et folk, hvis samlede antal var mellem 1 og 2 millioner, og de levede i og omkring de forskellige nationer i Balkan. T. Winnifred forklarer i sin bog, 'Vlacherne: Historien om et folk i Balkan', at vlacherne konstant blev indoktrineret til at tænke, handle og tale som grækere, i stedet for som vlacherne, og forlade det vlachiske sprog, og at deres fjende er bulgarerne. Ligeledes blev vlacherne, som boede i Bulgarien, indoktrineret til at tænke, handle og tale som bulgarere, hvis fjender var grækerne og rumænerne osv.

Denne indoktrinering, som vi kan se i tilfældet med Xanthi i Grækenland, fortsætter stadig. Alle minoriteterne i Grækenland, som inkluderer etniske tyrkere og albanere, opløses langsomt i det nationalistiske hjemland for grækere. Græske muslimske børn, som er en del af en 120.000 medlemmer stor kommune, hvor mange betragter sig selv som etniske tyrkere, bliver stadig givet store doser af det nationale perspektiv, inklusive fordømmelse af det osmanniske styre. Det er især denne nationalisme, som vedligeholder det flammefulde had, grækerne besidder overfor tyrkerne.

Men hvad er det, de muslimske børn i Xanthi svarede i kor? Før uafhængighedskrigen i 1830-31, så blev, det der nu er Grækenland, styret af den islamiske stat i cirka 400 år.

Forandrede de Balkanområdet?

Ogier Ghiselin de Busbecq, den kejserlige ambassadør for 'det hellige Romerske Rige', til Istanbul i 1554-1562, skrev:

"I Tyrkiet har enhver mand muligheden i sine hænder at gøre, hvad han vil med sin fødte position og sin rigdom i dette liv. De, der har de højeste poster under sultanen, er meget ofte sønner af færehyrder og landmænd, og i stedet for at være flove over deres fødselssted, så er de stolte over det...

Derfor er værdigheder, kontorer og administrative poster resultatet af evne og udmærkelse; de, der er uærlige, dovne og sløsed, opnår aldrig at gøre sig bemærket, men vedbliver skjulte og forhadte. Det er derfor, at tyrkerne får succes i alt, hvad de tager sig for, og er en dominerende race, og de udvider dagligt deres styres grænser. Vores metode er meget anderledes: Der er ikke plads til udmærkelse, men alting er afhængigt af fødslen." (1)

Lady Mary Wortley Montagu, den britiske ambassadørs kone, var så imponeret af jødernes unikke position i den islamiske stat, at hun skrev dette til sin søster, den 17. maj 1717: "Jeg lagde mærke til, at størstedelen af de rige handelsmænd var jøder...de er kirurger, tjenere og fortolkere for de store mænd." (2)

L. S. Stavrianos nævner i sin bog, 'Balkan siden 1453': "Vi bør betragte Sinan Pashas eksempel, som var den mest berømte arkitekt i det osmanniske imperium. Født 1589 i en ukendt kristen græsk familie i Lilleasien, blev senere indrulleret i janitschar-korpset. Han steg hurtigt i graderne pga. af sin kunnen i at konstruere skibe og at bygge broer under felttogene. Snart var han kun involveret i at bygge moskéer...I hans lange levetid på 90 arbejdede han med en sådan energi og fremtrædelse, at han fik et internationalt ry som den tyrkiske 'Michelangelo'. I hver eneste del af imperiet, fra Bosnien til Makkah, efterlod han spor af sin genialitet. Før hans død...havde han opført ikke mindre end 343 bygninger, inklusive 81 moskéer og 55 skoler." (3)

Stavrianos siger igen i sin beskrivelse af Balkans kristne; grækerne, ungarene, sydslovenere, rumænerne, armenere, georgianerne og de ægyptiske koptere: ”Derudover var der jøderne, som på det tidspunkt emigrerede i store antal til sultanens landområde, fordi de oplevede en vis religiøs tolerance, som var ukendt og utænkelig i det daværende kristne Europa.” (4)

Stavrianos siger igen: ”Under perioden mellem 1543 til 1623, da imperiet var på sit højeste, var der kun 5 ud af de 47 storvezirer, der var af tyrkisk oprindelse. De resterende 42 bestod af elleve albanere, elleve sydslovenere, seks grækere, en tjerkesser, en armener, en georgier, en italiener og ti af ukendt oprindelse. Vestlige observatører var imponeret og forundret over dette unikke system, som tog imod kristne bondedrenge og transformede dem til Islams største ledere og kristendommens mest frygtede fjender.” (5)

Nogle af khaleefaherne var ikke engang tyrkere. Muhammad IV's kone, Meh-pare Emetullah Rabia Gulnush Moder Sultana, var kendt som Gulnush Sultana. Hun var datter af en græsk familie fra Kreta, og hun var mor til Mustafa II (1664-1703) og Ahmad III (1673-1736). Ydermere, Hurrem Sultana var etnisk sloven, og hun var mor til Selim II (1524-1574).

En ændring fandt sted i Balkan, til sådan en grad, at befolkningen i Balkan levede et bedre liv end deres modparter i det vestlige Europa. Ville den græske regering tillade, at en 'udlænding' blev præsident, premierminister eller minister for et departement? Derudover, ville den serbiske, bulgarske eller rumænske regering tillade det?

Nationalismen, som dominerer politikken og det sociale liv i Balkan, blev udslettet af den osmanniske islamiske stat, og den vil kun blive udslettet igen, når den islamiske stat vender tilbage insha'Allah. Det var, da italienerne og østrigerne blandt andre, indsprøjtede nationalisme i folket i Balkan, at folk i Balkan hjalp til at splitte og ødelægge den islamiske stat, og således blev de udnyttet af europæerne.

Abu Hurayrah (ra) berettede, at Sendebudet Muhammad (saaws) sagde: **“Den, der kæmper under et flag af ‘blindhed’ og bliver vred for en stammes skyld eller kalder til en stamme eller støtter en stamme og bliver dræbt i kamp for det, dør en jahiliyyah-død.”** Og han (saaws) sagde: **“Folk som er stolte over deres forfædre! Dette skal stoppes, ellers vil de blive betragtet af Allah som værende mindre værd end en beskidt bille, der skubber skidt med sin næse.”**

Det berettes af Abu Dawud (ra), at Rasul-Ullah (saaws) sagde: **“Den, der kalder til ‘asabiyyah (nationalisme), kæmper for den eller dør for den, er ikke en af os.”**

Disse eksempler fra tiden under osmannerne understreger, at muslimerne dengang forstod, at den 'aqeeda-mæssige binding var stærkere end andre bindinger, såsom hudfarve-, etniske og sociale bindinger. Staten underviste ikke had og afstedkom heller ikke slaveri.

Slutnoter:

- (1) De tyrkiske breve fra Ogier Ghiselin de Busbecg.
- (2) Kejserslig ambassadør til Konstantinopel 1554-1562 (Oxford 1927)
- (3) Breve og værker af Lady Mary Wortley Montagu (London 1893)
- (4) Balkan siden 1453 - L. S. Stavrianos
- (5) *ibid.*
ibid.